Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat, ki zaseda v sestavi petih sodnikov)

z dne 22. aprila 2026 *

„Konkurenca – Omejevalni sporazum – Zloraba prevladujočega položaja – Sektor energijskih napitkov – Pregled, ki ga odredi Komisija – Člen 20(4) Uredbe (ES) št. 1/2003 – Nadaljevanje pregleda v prostorih Komisije – Zavrnitev Komisije, da bi se povrnil del stroškov, nastalih zaradi tega pregleda – Izraz ‚dodatni stroški, nastali zgolj zaradi nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije‘“

V zadevi T-682/24,

Red Bull GmbH s sedežem v Fuschl am Seeju (Avstrija),

Red Bull France SASU s sedežem v Parizu (Francija),

Red Bull Nederland BV s sedežem v Soesterbergu (Nizozemska),

ki jih zastopajo H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers in A. Visontai-Knor, odvetniki,

tožeče stranke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo T. Franchoo, M. Jakobs in I. Naglis, agenti,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat, ki zaseda v sestavi petih sodnikov),

v sestavi E. Buttigieg, predsednik, J. Schwarcz, sodnik, M. Kancheva (poročevalka), E. Tichy-Fisslberger, sodnici, in F. Bestagno, sodnik,

sodna tajnica: S. Jund, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 20. januarja 2026

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Tožeče stranke, družba Red Bull GmbH in njeni hčerinski družbi Red Bull France SASU in Red Bull Nederland BV, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlagajo razglasitev ničnosti sklepa Evropske komisije z dne 23. oktobra 2024 (zadeva AT.40819), s katerim je zadnjenavedena delno zavrnila povračilo dodatnih stroškov, za katere tožeče stranke menijo, da so nastali zaradi nadaljevanja pregleda, odrejenega na podlagi člena 20(4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), v prostorih Komisije v Bruslju (Belgija) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

Dejansko stanje

2 Družbi Red Bull France SASU in Red Bull Nederland BV sta hčerinski družbi družbe Red Bull GmbH. Te tri družbe so del skupine Red Bull (v nadaljevanju: skupina Red Bull) in svoje dejavnosti opravljajo v sektorju proizvodnje energijskih napitkov, ki jih tržijo v Evropski uniji in v Evropskem gospodarskem prostoru (EGS), zlasti pod znamko, ki je enaka imenu te skupine.

Sporni pregled

3 Komisija je s sklepom z dne 8. marca 2023 na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003 odredila pregled, ki je bil od 20. do 24. marca 2023 opravljen v prostorih tožečih strank v Fuschl am Seeju (Avstrija), Parizu (Francija) in Amsterdamu (Nizozemska).

4 Komisija je na sestanku ob zaključku pregleda v prostorih tožečih strank, ki je potekal 24. marca 2023 v Fuschl am Seeju, zastopnike skupine Red Bull obvestila o nadaljevanju pregleda v prostorih Komisije v Bruslju zaradi preučitve kopiranih dokumentov in dodatnih podatkov, ki naj bi jih pozneje predložile tožeče stranke.

5 Pregled se je nadaljeval v prostorih Komisije v Bruslju od 14. do 20. junija 2023 in od 29. avgusta do 29. septembra 2023.

Korespondenca med strankami pred sprejetjem izpodbijanega sklepa

6 Komisija je z dopisom z dne 25. januarja 2024 tožeče stranke obvestila o možnosti vložitve obrazložene zahteve za povračilo dodatnih stroškov, nastalih zaradi nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije v Bruslju. Temu dopisu je bil priložen dokument z naslovom „Načela za povračilo dodatnih stroškov v primeru nadaljnjega pregleda v prostorih Komisije“.

7 Tožeče stranke so 25. aprila 2024 Komisiji predložile zahtevo za povračilo dodatnih stroškov, nastalih zaradi nadaljevanja pregleda v njenih prostorih v Bruslju. Tožeče stranke so s to zahtevo zahtevale povračilo potnih stroškov in stroškov nastanitve svojih zaposlenih in odvetnikov, prisotnih v Bruslju, dnevnic, plačanih tem zaposlenim, ter vseh nagrad njihovih odvetnikov, vključno s tistimi, ki jih je zaračunala druga pisarna, pooblaščena poleg avstrijske pisarne, ki jih je zastopala običajno.

8 Med tožečimi strankami in Komisijo je nato prišlo do obsežne korespodence, ki je potekala do sprejetja izpodbijanega sklepa.

Izpodbijani sklep

9 Komisija je 23. oktobra 2024 sprejela izpodbijani sklep.

10 Komisija je v izpodbijani odločbi najprej ob sklicevanju na nekatere svoje prejšnje dopise opozorila na svoje stališče, da je dolžna povrniti le dodatne stroške, ki so podjetju, ki je predmet pregleda, nastali zgolj zaradi nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije, pri čemer so torej izključeni stroški, ki bi vsekakor nastali, če bi se pregled nadaljeval v prostorih tega podjetja, kot so odvetniške nagrade. Komisija je dodala, da to stališče ustreza pristopu, ki izhaja iz sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571, točka 90).

11 Kar natančneje zadeva odvetniške nagrade, je Komisija ob sklicevanju na nekatere prejšnje dopise opozorila, da je skupina Red Bull med pregledom marca 2023 v prostorih te skupine stalno vključevala odvetnike, da so ji pomagali, tako da se odvetniški stroški, nastali v okviru nadaljnjega pregleda v Bruslju, ne bi smeli šteti za dodatne stroške, ki se povrnejo. Komisija je navedla tudi, da so tožeče stranke v nekaterih dopisih same priznale, da bi se, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih, obrnile na odvetnike. Zato se je Komisija odločila, da ne bo povrnila odvetniških nagrad, ki jih je uveljavljala skupina Red Bull.

12 Nazadnje, Komisija je v zvezi s preostalimi stroški navedla, da privoli v povračilo vseh uveljavljanih stroškov, pri čemer se je oprla na zneske, ki jih je skupina Red Bull sporočila v preglednici Excel, priloženi enemu od svojih prejšnjih dopisov.

Predlogi strank

13 Tožeče stranke Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– Komisiji naloži, naj v celoti povrne uveljavljane stroške;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

14 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožečim strankam naloži plačilo stroškov.

Pravo

15 Najprej je treba preučiti drugi predlog, s katerim se Splošnemu sodišču predlaga, naj Komisiji naloži, naj v celoti povrne stroške, ki so jih uveljavljale tožeče stranke, in nato prvi tožbeni predlog, ki se nanaša na razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa.

Drugi tožbeni predlog: naložitev Komisiji, naj v celoti povrne stroške, ki jih uveljavljajo tožeče stranke

16 Tožeče stranke z drugim tožbenim predlogom Splošnemu sodišču predlagajo, naj Komisiji naloži, naj v celoti povrne stroške, ki jih uveljavljajo.

17 Ugotoviti je treba, da je namen takega predloga v bistvu doseči, da Splošno sodišče izda odredbo Komisiji, s katero bi se ji naložilo, naj tožečim strankam povrne vse stroške, ki so jih te uveljavljale.

18 Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da sodišče Unije v okviru nadzora zakonitosti, ki temelji na členu 263 PDEU, ni pristojno za izdajo odredb institucijam, organom, uradom in agencijam Unije (glej sodbo z dne 14. marca 2024, D & A Pharma/Komisija in EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, točka 160 in navedena sodna praksa).

19 Drugi tožbeni predlog je treba zato zaradi nepristojnosti zavrniti.

Prvi tožbeni predlog: razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa

20 Tožeče stranke v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa navajajo štiri tožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na nezakonitost zavrnitve Komisije, da bi v celoti povrnila stroške, ki so jih uveljavljale, zaradi domnevne nesorazmernosti nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije v Bruslju, drugi na neobstoj obrazložitve, tretji na napačno uporabo prava pri razlagi pojma „dodatni stroški“, ki nastanejo zaradi nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije v Bruslju, v smislu sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), in na napako pri presoji dejanskega stanja, zaradi katere je bilo zavrnjeno celovito povračilo odvetniških nagrad, ter četrti na kršitev njihove pravice do obrambe.

21 Najprej je treba navesti, da je Komisija v izpodbijani odločbi, čeprav je zavrnila, da bi tožečim strankam povrnila uveljavljane odvetniške nagrade, privolila v povračilo vseh preostalih stroškov, katerih povračilo je bilo zahtevano v preglednici Excel, ki jo je posredovala skupina Red Bull, in sicer potnih stroškov in stroškov nastanitve zaposlenih in odvetnikov, prisotnih v Bruslju, ter dnevnic, ki jih je morala ta skupina plačati tem zaposlenim (glej točko 12 zgoraj). Iz tega sledi, da je izpodbijani sklep vsaj delno v korist tožečim strankam.

22 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je ničnostna tožba fizične ali pravne osebe dopustna le takrat, kadar ima ta oseba interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Tak interes je pogojen s tem, da ima lahko sama razglasitev ničnosti tega akta pravne posledice in da lahko tako rezultat pravnega sredstva stranki, ki ga je vložila, prinese korist. Pravni interes je tako bistveni in prvi pogoj za vsa pravna sredstva pred sodišči (glej sodbo z dne 15. junija 2023, Shindler in drugi/Svet, C-501/21 P, EU:C:2023:480, točka 63 in navedena sodna praksa).

23 Tožeče stranke so – ko so bile na obravnavi vprašane o svojem pravnem interesu v zvezi s prvim tožbenim predlogom – v bistvu trdile, da je treba navedeni predlog razlagati tako, da predlagajo razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa le v delu, v katerem je Komisija zavrnila, da bi jim povrnila uveljavljane odvetniške nagrade, nato pa so to trditev popravile tako, da so pojasnile, da – nasprotno – predlagajo razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v celoti, vključno s tem, da je Komisija privolila v to, da jim povrne stroške, ki niso odvetniške nagrade.

24 Glede na okoliščine obravnavane zadeve Splošno sodišče meni, da mora po uradni dolžnosti obravnavati vprašanje obstoja pravnega interesa tožečih strank v zvezi z njihovim predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v celoti. Ugotoviti je treba namreč, da razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, v katerem je Komisija privolila v to, da tožečim strankam povrne stroške, ki niso odvetniške nagrade (glej točko 21 zgoraj), zadnjenavedenim ne more prinesti koristi, s katerimi bi bilo mogoče utemeljiti pravni interes v smislu sodne prakse, navedene v točki 22 zgoraj.

25 Iz tega sledi, da je treba tožbo v delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, v katerem je Komisija privolila v to, da tožečim strankam povrne stroške, ki niso odvetniški stroški, zavreči kot nedopustno.

26 Kar zadeva preostali del prvega tožbenega predloga, bo Splošno sodišče najprej preučilo četrti tožbeni razlog tožečih strank, nato drugi tožbeni razlog ter nazadnje prvi in tretji tožbeni razlog.

Četrti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe

27 Tožeče stranke v utemeljitev četrtega tožbenega razloga navajajo tri očitke.

28 Na prvem mestu, tožeče stranke trdijo, da lahko podjetje samo organizira svojo obrambo. Opozarjajo, da iz člena 6(3)(c) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu, izhaja, da ima vsak obdolženec pravico, da se brani sam ali z zagovornikom po lastni izbiri. Tožeče stranke iz tega sklepajo, da Komisija ni upravičena odločati o tem, kaj podjetje potrebuje oziroma ne potrebuje za svojo obrambo. Trdijo, da so morale zaradi nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije v Bruslju pooblastiti drugo odvetniško pisarno. Po mnenju tožečih strank naj bi Komisija s sprejetjem ozkega razumevanja svoje obveznosti povračila dodatnih stroškov določila naravo in obseg sredstev obrambe, ki jih mora izbrati zadevno podjetje. Komisija naj bi torej s tem, da jim je zavrnila povračilo odvetniških nagrad, do katerih je prišlo zaradi nadaljevanja pregleda v Bruslju, omejila njihovo svobodo pri izbiri sredstev obrambe, za katera menijo, da so potrebna in primerna.

29 Na drugem mestu, tožeče stranke trdijo, da se „proračunsko pravo Evropske unije“ zanje ne uporablja, tako da naj se Komisija ne bi mogla sklicevati nanj, da bi ugotovila razumnost stroškov obrambe, katerih povračilo uveljavljajo.

30 Na tretjem mestu, tožeče stranke se pritožujejo, da je Komisija pri izvajanju dokazov uporabila domnevno nesorazmerne zahteve glede ugotavljanja dodatnih stroškov, ki so nastali zaradi nadaljevanja pregleda v njenih prostorih v Bruslju. Ta institucija naj bi namreč za to, da bi se dokazalo, da so štirje zaposleni skupine Red Bull, ki so bili med nadaljevanjem pregleda prisotni v Bruslju, vendar niso prišli v prostore Komisije, dejansko sodelovali pri tem pregledu, zahtevala prejem častnih izjav, v katerih te osebe potrjujejo svojo udeležbo pri pregledu. Glede na možne kazenske posledice v primeru zapriseženih izjav, ki so v nasprotju z resnico, tožeče stranke Komisijo grajajo za to, da je zahtevala tako visok dokazni standard.

31 Komisija trditve tožečih strank prereka in trdi, da prvi očitek ni utemeljen, da je drugi očitek brezpredmeten ter da je tretji očitek brezpredmeten in nedopusten.

32 Na prvem mestu, v zvezi z domnevnim posegom v svobodo tožečih strank, da izberejo svoja sredstva obrambe, je treba ugotoviti, da jim dejansko nikakor ni bilo preprečeno, da svobodno organizirajo svojo obrambo med nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije v Bruslju.

33 Iz dokumentov, ki so jih tožeče stranke predložile v okviru tega postopka, je namreč razvidno, da so se odločile, da jim v Bruslju pomaga odvetnica avstrijske odvetniške pisarne, ki jim običajno nudi pomoč, ki je bila prisotna že pri pregledu v prostorih tožečih strank v Fuschl am Seeju, eden oziroma več odvetnikov druge odvetniške pisarne, odvisno od zadevnega obdobja, in ob nekaterih dneh več njihovih zaposlenih. Poleg tega je treba ugotoviti, da v nasprotju s trditvami tožečih strank te nikakor niso bile prisiljene pooblastiti drugo odvetniško pisarno, da jih zastopa pri nadaljevanju pregleda v prostorih Komisije v Bruslju. Tožeče stranke so se namreč same odločile, da pooblastijo to pisarno iz lastnih razlogov.

34 Iz navedenega izhaja, da so tožeče stranke v nasprotju s svojimi trditvami lahko svobodno organizirale svojo obrambo, ne da bi Komisija posegla v tako organizacijo, kar zadostuje za zavrnitev prvega očitka četrtega tožbenega razloga kot neutemeljenega.

35 Na drugem mestu, v zvezi s tem, da naj bi Komisija za tožeče stranke uporabila „proračunsko pravo Unije“, je treba najprej ugotoviti, da čeprav se tožeče stranke v tožbi sklicujejo na „stroške obrambe“, ki so jim nastali, se ta očitek dejansko ne nanaša na odvetniške nagrade, katerih povračilo je bilo zavrnjeno v izpodbijanem sklepu. Iz korespondence med strankami, do katere je prišlo pred sprejetjem izpodbijanega sklepa in ki so jo tožeče stranke predložile v okviru tega postopka, je namreč razvidno, da čeprav se je Komisija sklicevala na „proračunsko pravo Unije“ ali ga je celo uporabila, je to pravo uporabilo le v zvezi s potnimi stroški, stroški nastanitve in pavšalnimi nadomestili, v katerih povračilo je bilo privoljeno, ne pa v zvezi z odvetniškimi nagradami.

36 Iz tega sledi, da je ta očitek v bistvu usmerjen zoper izpodbijani sklep v delu, v katerem je privoljeno v to, da se tožečim strankam povrnejo stroški, ki niso odvetniške nagrade, tako da je iz razlogov, navedenih v točkah od 21 do 25 zgoraj, nedopusten.

37 Na tretjem mestu, v zvezi s tem, da naj bi Komisija tožečim strankam naložila nesorazmerne zahteve pri izvajanju dokazov v zvezi z ugotavljanjem nastalih stroškov, je treba najprej ugotoviti, da se ta očitek prav tako ne nanaša na odvetniške nagrade, katerih povračilo je bilo zavrnjeno v izpodbijanem sklepu. Častne izjave, ki naj bi jih zahtevala Komisija, so bile namreč predložene, da bi se dokazalo, da so bili štirje zaposleni skupine Red Bull, ki niso bili prisotni v prostorih te institucije, v Bruslju zaradi sodelovanja pri nadaljevanju pregleda, in torej za to, da bi se lahko povrnili potni stroški in stroški nastanitve, ki so jih imele tožeče stranke zaradi tega, ter pavšalna nadomestila, ki so jih te zaradi tega izplačale.

38 Iz tega sledi, da je ta očitek usmerjen zoper izpodbijani sklep v delu, v katerem je privoljeno v to, da se tožečim strankam povrnejo stroški, ki niso odvetniške nagrade, tako da je iz razlogov, navedenih v točkah od 21 do 25 zgoraj, nedopusten.

39 Vsekakor je treba ugotoviti, da je iz listin, ki so jih tožeče stranke predložile v okviru tega postopka, razvidno, da so tožeče stranke same Komisiji predlagale predložitev spornih izjav. Zato tožeče stranke Komisiji ne morejo očitati, da jim je pri izvajanju dokazov naložila nesorazmerne zahteve. Glede na navedeno tega, da je Komisija zgolj na podlagi računov zavrnila povrnitev potnih stroškov in stroškov nastanitve štirih zaposlenih skupine Red Bull, ki niso prišli v njene prostore, ter da je zahtevala dodatne dokaze za to, da so bili v Bruslju prisotni dejansko zaradi nadaljevanja pregleda, ni mogoče kritizirati in pri tem v nasprotju s trditvami tožečih strank ne gre za nesorazmerni dokazni standard. Iz tega sledi, da ta očitek nikakor ni utemeljen.

40 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba četrti tožbeni razlog zavrniti kot deloma neutemeljen in deloma nedopusten.

Drugi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

41 Tožeče stranke v utemeljitev drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na to, da naj bi Komisija kršila obveznost obrazložitve, v bistvu navajajo dva očitka.

42 Na prvem mestu, tožeče stranke Komisiji očitajo, da se je v izpodbijanem sklepu sklicevala na korespondenco, ki so si jo z njo izmenjale pred sprejetjem navedenega sklepa. Po mnenju tožečih strank bi morali biti vsi preudarki, na podlagi katerih je Komisija delno zavrnila njihovo zahtevo za povračilo, jasno navedeni v samem besedilu izpodbijanega sklepa, da bi jim bilo omogočeno razumeti razloge, na katerih temeljijo ugotovitve v tem sklepu, Splošnemu sodišču pa, da opravi nadzor. Tožeče stranke menijo, da je Komisija, ker ni bilo tako, kršila obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU.

43 Na drugem mestu, tožeče stranke trdijo, da nasprotni primer, ki ga je Komisija za primerjavo uporabila pri izračunu povračljivih dodatnih stroškov in v okviru katerega je ta izhajala iz domneve, da bi tožeče stranke še naprej uporabljale odvetnike, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih namesto v prostorih Komisije v Bruslju, ni razumljiv in ne pomeni zadostne obrazložitve. Komisija naj bi se pri dokazovanju tega nasprotnega primera oprla na stavek, ki je bil selektivno izbran iz dopisa tožečih strank, v katerem so te navedle, da bi, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih, uporabljale odvetnike le ob posameznih priložnostih.

44 Tožeče stranke dodajajo, da nasprotni primer, ki ga je uporabila Komisija, ni natančen. Komisija naj namreč ne bi pojasnila, zakaj je med številnimi možnimi nasprotnimi primeri izbrala tega, in tega naj ne bi zadostno opredelila. Komisija naj prav tako ne bi pojasnila podrobnih pravil za nadaljevanje takega pregleda, in sicer njegovega trajanja, števila vključenih uslužbencev ali uporabljenega delovnega časa. Brez takih navedb naj Komisija ne bi mogla biti prepričana, da je pri izračunu povračljivih dodatnih stroškov uporabila „pošten“ nasprotni primer, in naj ne bi mogla prerekati nasprotnega primera, ki so ga tožeče stranke uporabile pri določitvi stroškov, ki so jim nastale. Po mnenju tožečih strank je nasprotni primer, ki ga je uporabila Komisija, vsekakor le hipotetičen. Tožeče stranke trdijo tudi, da je Komisija izbrala nasprotni primer, ki je zanjo najugodnejši.

45 Komisija trditve tožečih strank prereka.

46 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora biti v skladu z ustaljeno sodno prakso obrazložitev, ki se zahteva s členom 296, drugi odstavek, PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta, iz nje pa mora biti jasno in nedvoumno razvidno razlogovanje institucije, ki je avtor akta, tako da se lahko zadevne osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, naravo podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki akta ali druge osebe, na katere se akt neposredno in posamično nanaša. Ne zahteva se, da so v obrazložitvi navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker se vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje zahteve iz člena 296, drugi odstavek, PDEU, ne sme presojati le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 23. januarja 2025, Neos/Ryanair in Komisija, C-490/23 P, EU:C:2025:32, točka 34 in navedena sodna praksa).

47 Opozoriti je treba tudi, da je obveznost obrazložitve odločb bistvena procesna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, pri kateri gre za materialno zakonitost spornega akta (sodbi z dne 2. aprila 1998, Komisija/Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, točka 67, in z dne 7. marca 2002, Italija/Komisija, C-310/99, EU:C:2002:143, točka 48). Z obrazložitvijo odločbe se namreč formalno izrazijo razlogi, na katerih ta odločba temelji. Če so ti razlogi napačni, to vpliva na materialno zakonitost odločbe, in ne na njeno obrazložitev, ki je lahko zadostna, čeprav so v njej navedeni napačni razlogi (sodba z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 181).

48 V obravnavani zadevi je iz izpodbijanega sklepa razvidno, da se je Komisija s tem aktom izrekla o zahtevi tožečih strank za povračilo dodatnih stroškov, ki so jim nastali z nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije v Bruslju.

49 Natančneje, ugotoviti je treba, da Komisija v uvodnem delu izpodbijanega sklepa opozarja na svojo prakso, v skladu s katero – kot je že navedla v prejšnji korespondenci s tožečimi strankami – povrne dodatne stroške, ki so podjetju, ki je predmet pregleda, nastali zgolj zaradi nadaljevanja pregleda v njenih prostorih. Komisija v njem pojasnjuje tudi, da torej ne povrne stroškov, ki bi takemu podjetju vsekakor nastali, če bi se pregled nadaljeval v njegovih prostorih, in pojasnjuje, da meni, da to velja za odvetniške nagrade.

50 Komisija je ob uporabi teh načel za zahtevo za povračilo, ki so jo vložile tožeče stranke, nato v točki 1 izpodbijanega sklepa, naslovljeni „[O]dvetniški stroški“, pojasnila, da se je odločila, da odvetniških nagrad, katerih celotno povračilo je uveljavljala skupina Red Bull, ne bo povrnila iz teh dveh razlogov: na prvem mestu, ker je skupina Red Bull med pregledom, opravljenim v njenih prostorih marca 2023, stalno imela pomoč odvetnikov, tako da odvetniški stroški niso bili dodatni stroški, ki bi jih bilo mogoče pripisati nadaljnjemu pregledu v prostorih Komisije v Bruslju, in na drugem mestu, ker je skupina Red Bull v svoji prejšnji korespondenci priznala, da bi v primeru nadaljevanja pregleda v njenih prostorih vključila odvetnike.

51 V zvezi s preostalimi stroški je Komisija v točki 2 izpodbijanega sklepa, naslovljeni „[P]reostali stroški“, navedla, da privoli v to, da povrne stroške, ki so jih uveljavljale tožeče stranke, kot je bilo dogovorjeno v korespondenci z njimi.

52 Izpodbijani sklep nazadnje v točki 3, naslovljeni „[P]ovzetek“, vsebuje preglednico različnih stroškov, katerih povračilo so uveljavljale tožeče stranke, v kateri je poleg vsake od štirih postavk stroškov, in sicer potnih stroškov, stroškov nastanitve, dnevnic in odvetniških stroškov, naveden znesek, za katerega je Komisija privolila, da ga bo povrnila.

53 Iz tega sledi, da je iz izpodbijanega sklepa jasno, podrobno in nedvoumno razvidno razlogovanje Komisije, tako da se tožeče stranke lahko seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko Splošno sodišče opravi nadzor v smislu sodne prakse, navedene v točki 46 zgoraj, tako da je ta sklep dovolj obrazložen in tako v skladu z zahtevami iz člena 296, drugi odstavek, PDEU.

54 Poleg tega je treba ugotoviti, da iz te tožbe izhaja, da so tožeče stranke lahko izpodbijale utemeljenost izpodbijanega sklepa in, natančneje, zavrnitev tega, da bi jim bili povrnjeni celotni uveljavljani odvetniški stroški, kar dokazuje, da so – čeprav se z njimi ne strinjajo – lahko razumele razloge, na katerih temeljijo ugotovitve, ki jih je Komisija sprejela v izpodbijanem sklepu.

55 Z nobeno drugo trditvijo tožečih strank ni mogoče izpodbiti zadostnosti obrazložitve izpodbijanega sklepa.

56 Na prvem mestu, v zvezi z očitkom, ki se nanaša na sklicevanje Komisije v izpodbijanem sklepu na korespondenco pred njenim sprejetjem, je treba ugotoviti, da so v nasprotju s trditvami tožečih strank vsi preudarki, na podlagi katerih je Komisija delno zavrnila njihovo zahtevo za povračilo, jasno navedeni v samem besedilu izpodbijanega sklepa, kot je to razvidno iz točk 49 in 50 zgoraj.

57 Poleg tega je korespondenca s tožečimi strankami pred sprejetjem izpodbijanega sklepa kontekst, v katerega se ta sklep umešča. V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 46 zgoraj, jo je mogoče upoštevati pri ugotavljanju, ali je Komisija v obravnavanem primeru spoštovala svojo obveznost obrazložitve.

58 Zato tožeče stranke Komisiji ne morejo očitati, da se je v izpodbijanem sklepu sklicevala na predhodno korespondenco z njimi.

59 Na drugem mestu, v zvezi z očitkom, ki se nanaša na domnevno nerazumljivost in nezadostno obrazložitev nasprotnega primera, ki ga je Komisija za primerjavo uporabila pri izračunu povračljivih dodatnih stroškov, je treba ugotoviti, da je iz izpodbijanega sklepa razvidno, da je ta nasprotni primer opisan kot primer, v katerem bi se pregled nadaljeval v prostorih tožečih strank.

60 Komisija namreč v izpodbijanem sklepu pojasnjuje, da se je odločila tožečim strankam povrniti stroške, ki so nastali zgolj zaradi nadaljevanja pregleda v njenih prostorih v Bruslju, pri čemer so izključeni stroški, ki bi jim vsekakor nastali, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih. Komisija v zvezi z odvetniškimi stroški pojasnjuje, da ne pomenijo takih dodatnih stroškov, saj bi vsekakor nastali, če bi se pregled nadaljeval v prostorih tožečih strank.

61 Iz tega sledi, da je v nasprotju s trditvami tožečih strank ta nasprotni primer v izpodbijanem sklepu opisan dovolj razumljivo in obrazloženo.

62 V zvezi s tem je treba navesti tudi, da je tak nasprotni primer po definiciji hipotetičen, kar tožeče stranke same priznavajo, saj se je dejansko pregled nadaljeval v prostorih Komisije v Bruslju. Zato od Komisije ne bi bilo mogoče zahtevati, naj opredeli „pošten“ nasprotni primer ali da v izpodbijanem sklepu navede več konkretnih podrobnosti v zvezi z njim.

63 Nazadnje, ugotoviti je treba, da vprašanje, kateri je najverjetnejši ali najbolj „pravičen“ nasprotni primer, spada v okvir utemeljenosti izpodbijanega sklepa in je torej brezpredmetno v okviru tožbenega razloga, ki se nanaša na neobstoj obrazložitve, kot to izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 47 zgoraj. Zato so trditve tožečih strank, s katerimi želijo dokazati, da bi lahko v celoti interno zagotovile spremljanje pregleda, če bi se ta nadaljeval v njihovih prostorih, oziroma da bi bil nasprotni primer, ki ga je uporabila Komisija, napačen ali za to institucijo najugodnejši, v okviru tega tožbenega razloga brezpredmetne, ker se nanašajo na utemeljenost izpodbijanega sklepa, in ne na njegovo obrazložitev.

64 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba drugi tožbeni razlog zavrniti, ne da bi bilo treba sprejeti ukrep procesnega vodstva na podlagi člena 89(3)(d) Poslovnika Splošnega sodišča, ki so ga predlagale tožeče stranke.

Prvi tožbeni razlog: nezakonitost zavrnitve povračila dodatnih stroškov zaradi nesorazmernosti nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije v Bruslju

65 Tožeče stranke trdijo, da je Komisija s tem, da se je odločila nadaljevati pregled v svojih prostorih v Bruslju, kršila načelo sorazmernosti iz člena 5(4) PEU. Po mnenju tožečih strank nadaljevanje pregleda v Bruslju namreč ni niti prispevalo k učinkovitosti pregleda niti ni omogočilo izogibanja pretiranemu poseganju v delovanje skupine Red Bull. Poleg tega naj bi tako nadaljevanje predolgo trajalo in naj bi postalo potrebno le zato, ker je Komisija zahtevala podatke v celoti, ne da bi predhodno preučila njihovo upoštevnost in brez predhodnega ločevanja, v pretiranem skupnem obsegu 16,6 terabajtov. Po mnenju tožečih strank je bilo nadaljevanje pregleda v prostorih Komisije v Bruslju samo po sebi nesorazmerno in je povzročilo visoke stroške, katerih povračilo zahtevajo. Tožeče stranke iz tega sklepajo, da je zavrnitev Komisije, da povrne vse uveljavljane stroške, zato nezakonita.

66 Komisija trditve tožečih strank prereka in zatrjuje nedopustnost prvega tožbenega razloga.

67 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso z načelom sorazmernosti zahteva, da akti institucij Unije ne presežejo meja tistega, kar je primerno in nujno za uresničitev zastavljenega cilja, pri čemer je treba takrat, kadar je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (sodbi z dne 8. marca 2007, France Télécom/Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, točka 117, in z dne 25. novembra 2014, Orange/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, točka 22).

68 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da so trditve, ki so jih tožeče stranke navedle v utemeljitev prvega tožbenega razloga, usmerjene zoper odločitev Komisije, da nadaljuje pregled v svojih prostorih, in ne zoper izpodbijani sklep v okviru tega postopka.

69 Čeprav se tožeče stranke pritožujejo, da je bilo po njihovem mnenju nadaljevanje pregleda v prostorih Komisije v Bruslju nesorazmerno, pa nikakor ne pojasnjujejo, zakaj naj bi bil sam izpodbijani sklep nesorazmeren. Drugače povedano, čeprav prvi tožbeni razlog temelji na domnevni kršitvi načela sorazmernosti, namen trditev, ki jih v zvezi s tem navajajo tožeče stranke, ni dokazati, da bi izpodbijani sklep presegal meje tistega, kar je primerno in nujno za uresničitev cilja, ki se želi doseči z njegovim sprejetjem, in sicer določiti dodatne stroške, nastale zgolj zaradi nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije v Bruslju, katerih povračilo s strani Komisije bi bilo zato upravičeno.

70 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti kot brezpredmeten, ne da bi bilo treba odločiti o njegovi dopustnosti, ki jo Komisija izpodbija, ali na podlagi člena 89(3)(d) Poslovnika sprejeti ukrep procesnega vodstva, ki ga predlagajo tožeče stranke.

Tretji tožbeni razlog: napačna uporaba prava pri razlagi pojma „dodatni stroški“ v smislu sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P), in napaka pri presoji

71 Tretji tožbeni razlog se v bistvu nanaša na napačno uporabo prava, ki naj bi jo Komisija storila pri razlagi pojma „dodatni stroški“ v smislu točke 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), in na napako pri presoji, zaradi katere naj bi ta institucija zavrnila celovito povračilo odvetniških nagrad, ki so ga zahtevale tožeče stranke.

72 Tožeče stranke v zvezi z zatrjevano napačno uporabo prava trdijo, da stališče Komisije, da odvetniške nagrade načeloma niso „dodatni stroški“ v smislu točke 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), ker bi do njih prišlo tudi, če bi se pregled nadaljeval v prostorih tožečih strank, ni utemeljeno. Taka razlaga pojma „dodatni stroški“ naj bi bila preveč omejujoča in naj ne bi bila podprta z zgoraj navedeno sodbo.

73 Kar zadeva zatrjevano napako pri presoji, tožeče stranke pojasnjujejo, da so jim bile z nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije povzročene znatne težave, saj v Bruslju nimajo poslovne enote in tja niso mogle poslati svojega ključnega osebja za daljši čas. Glede na te težave naj bi bile tožeče stranke prisiljene poleg avstrijske pisarne, ki jim običajno nudi pomoč, pooblastiti dodatno odvetniško pisarno, ki ima pisarno na kraju samem. Uporaba teh dodatnih odvetnikov naj bi povzročila dodatne stroške, ki naj bi se jim bilo mogoče izogniti, če bi se pregled nadaljeval v prostorih tožečih strank, saj v tem primeru tak pregled ne bi trajal tako dolgo. Po mnenju tožečih strank so nagrade, ki so jih zaračunali ti odvetniki, torej v celoti „dodatni stroški“.

74 Tožeče stranke namreč trdijo, da bi imele, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih, za zagotovitev spremljanja pregleda na voljo potrebno večjezično osebje, ki je pravno dovolj usposobljeno, ki pa ga niso mogle mobilizirati v Bruselj. To osebje naj bi bilo mogoče dodeliti za pregled na podlagi sistema rotacije, tako da bi tožeče stranke lahko v celoti zagotovile interno spremljanje pregleda in bi morale odvetnike uporabiti le ob posameznih priložnostih.

75 Tožeče stranke nazadnje podredno dodajajo, da če njihovih trditev ne bi bilo mogoče sprejeti, bi bilo treba vsekakor šteti, da stroški, ki so nastali zaradi pooblastitve druge odvetniške pisarne, pomenijo „dodatne stroške“, saj do te pooblastitve ne bi prišlo, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih.

76 Komisija trditve tožečih strank prereka.

77 V zvezi s tem iz sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), izhaja, da je možnost Komisije, da pregled poslovnih knjig in druge poslovne dokumentacije podjetja na podlagi člena 20(2)(b) Uredbe št. 1/2003 nadaljuje v svojih prostorih v Bruslju, pogojena z ugotovitvijo, da tako nadaljevanje ne pomeni nobene kršitve pravice do obrambe in ne pomeni dodatnega posega v pravice zadevnih podjetij poleg tistega, ki je neločljivo povezan z izvedbo pregleda v njihovih prostorih. Tak poseg pa bi bilo treba ugotoviti, če bi nadaljevanje tega pregleda v prostorih Komisije v Bruslju podjetju, na katero se pregled nanaša, povzročilo dodatne stroške, ki bi nastali zgolj zaradi tega nadaljevanja. Iz tega izhaja, da lahko Komisija, če bi to nadaljevanje lahko povzročilo take stroške, pregled nadaljuje le, če privoli v povračilo teh stroškov, če ji zadevno podjetje za to predloži ustrezno obrazloženo zahtevo.

78 V obravnavani zadevi se postavlja vprašanje, ali je Komisija s tem, da je tožečim strankam zavrnila povrniti vse odvetniške nagrade, do katerih so ti upravičeni za storitve, opravljene v zvezi s pregledom, ki se je nadaljeval v prostorih Komisije v Bruslju, napačno uporabila pravo ali storila napako pri presoji, kot trdijo tožeče stranke.

79 V zvezi z zatrjevano napačno uporabo prava je treba opozoriti, da je Komisija v izpodbijanem sklepu ob upoštevanju prejšnje korespondence s tožečimi strankami pojem „dodatni stroški“ v smislu točke 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P,

EU:C:2020:571), razlagala tako, da načeloma ne vključuje odvetniških nagrad, povezanih z nadaljevanjem pregleda v njenih prostorih, saj gre po njenem mnenju za stroške, ki bi zadevnemu podjetju vsekakor nastali, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih.

80 V zvezi s tem je iz točke 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), razvidno (glej točko 77 zgoraj), da morata biti izpolnjeni dve merili, da je mogoče nekatere stroške opredeliti kot „dodatne stroške, ki so nastali zgolj zaradi [nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije v Bruslju]“.

81 Prvič, preveriti je treba torej, ali je mogoče stroške, katerih povračilo uveljavljajo tožeče stranke, opredeliti kot „dodatne“ glede na to sodno prakso.

82 Iz uporabe pridevnika „dodatni“ je treba sklepati, da so zadevni stroški tisti, ki pomenijo dodatek v primerjavi s prejšnjo podrobno in dejansko referenco, pri kateri gre za pregled, kot je bil opravljen v prostorih zadevnega podjetja. Zato mora iti za stroške, do katerih pride poleg tistih, ki bi nastali v primeru pregleda v prostorih zadevnega podjetja.

83 Poleg tega v nasprotju s trditvami tožečih strank Sodišče, če bi se nameravalo sklicevati na vse stroške, nastale podjetju, ki bi jih morala Komisija povrniti zaradi odločitve o nadaljevanju pregleda v svojih prostorih, v točki 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), ne bi uporabilo pridevnika „dodatni“, s katerim se zahteva, da gre za stroške, ki niso stroški, ki bi podjetju nastali, če bi se pregled nadaljeval v njegovih prostorih.

84 Ugotoviti je treba tudi, da glede na pridevnik „dodatni“, ki ga je uporabilo Sodišče, ni treba dokazati nesorazmernosti ali pretiranosti nastalih stroškov, ampak le, da so taki stroški dodatni v razmerju do stroškov, ki bi nastali, če bi se pregled nadaljeval v prostorih zadevnega podjetja.

85 Drugič, preveriti je treba, ali je mogoče stroške, katerih povračilo zahtevajo tožeče stranke, opredeliti kot stroške, ki so „nastali zgolj zaradi“ nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije, in sicer prav tako glede na sodbo z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 Iz uporabe izraza „nastali zgolj zaradi“ v točki 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), je treba sklepati, da se zahteva izključna vzročna zveza med zadevnimi stroški na eni strani in nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije na drugi, kar tudi tožeče stranke priznavajo v repliki.

87 Iz tega sledi, da so zadevni stroški tisti, ki nastanejo izključno zaradi nadaljevanja pregleda v prostorih Komisije, zaradi česar so stroški, ki bi vsekakor nastali, če bi se pregled nadaljeval v prostorih zadevnega podjetja, izključeni.

88 Kar natančneje zadeva odvetniške nagrade, iz navedenega izhaja, da je mogoče kot „dodatne stroške“ v smislu točke 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), opredeliti le „dodatne“ nagrade, do katerih ne bi prišlo v primeru pregleda v prostorih zadevnega podjetja in ki so izključno povezane z nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije.

89 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je odločitev, da se med pregledom, ki ga opravi Komisija na podlagi člena 20(4) Uredbe št. 1/2003, uporabijo odvetniki, del obrambne strategije zadevnega podjetja, ker mu z navedeno določbo ni naloženo, da si mora zagotoviti pomoč odvetnikov (glej v tem smislu sodbo z dne 27. septembra 2012, Koninklijke Wegenbouw Stevin/Komisija, T-357/06, EU:T:2012:488, točka 226). Iz tega sledi, da če se zadevno podjetje odloči pooblastiti odvetnike za pomoč med takim pregledom, to, da se ta pregled nadaljuje v prostorih Komisije, ne spremeni ničesar glede stroškov, povezanih z odvetniškimi nagradami. Za tako podjetje, ki se odloči, da si med takim pregledom zagotovi pomoč odvetnikov, če se Komisija odloči, da bo ta pregled nadaljevala v svojih prostorih, namreč odvetniške nagrade, povezane z navedenim pregledom, na splošno ne pomenijo dodatnih stroškov, ker so storitve, ki jih morajo opraviti odvetniki, načeloma enake, ne glede na kraj pregleda. Ker bi bile te storitve opravljene tudi, če bi se pregled nadaljeval v prostorih zadevnega podjetja, pri odvetniških nagradah, povezanih s tem pregledom, načeloma ni izključne vzročne zveze z nadaljevanjem tega pregleda v prostorih Komisije.

90 Ker so se tožeče stranke odločile, da si med pregledom, opravljenim v njihovih prostorih, zagotovijo pomoč odvetnikov, v obravnavanem primeru ni dokazano, da obstaja izključna vzročna zveza med nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije v Bruslju in nagradami odvetnikov, ki so jim med tem pregledom pomagali.

91 Zato glede na obrambno strategijo, ki so jo uporabile tožeče stranke, razlaga, ki jo je Komisija v zvezi s pojmom „dodatni stroški“ podala tako, da so z njim načeloma izključene odvetniške nagrade, zaračunane za storitve, opravljene v okviru nadaljevanja pregleda v njenih prostorih, saj bi do teh nagrad prišlo tudi, če bi se pregled nadaljeval v prostorih tožečih strank, v nasprotju s trditvami tožečih strank ni niti neutemeljena niti v nasprotju s sodbo z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

92 Poleg tega je treba ugotoviti, da v nasprotju s tem, kar trdijo tožeče stranke, razlaga, ki jo je Komisija podala v zvezi s pojmom „dodatni stroški“, prav tako ni omejujoča, zlasti glede na sodbo z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Iz izpodbijanega sklepa v povezavi s korespondenco, do katere je prišlo s tožečimi strankami, je namreč razvidno, da Komisija možnosti, da se nekatere odvetniške nagrade štejejo za „dodatne stroške“, ne izključuje kategorično. Komisija zahteva le, da zadevno podjetje dokaže, da odvetniške storitve, na katere se nanašajo nagrade, katerih povračilo zahteva, ne bi bile opravljene, če bi se pregled nadaljeval v prostorih tega podjetja, kar nikakor ni pretirano. Iz točke 90 sodbe z dne 16. julija 2020, Nexans France in Nexans/Komisija (C-606/18 P, EU:C:2020:571), je namreč razvidno, da Komisija povrne dodatne stroške, kadar ji zadevno podjetje predloži „ustrezno obrazloženo“ zahtevo v tem smislu.

94 Iz navedenega izhaja, da tožečim strankam ni uspelo dokazati, da razlaga pojma „dodatni stroški“, ki jo je Komisija podala v izpodbijanem sklepu, pomeni napačno uporabo prava.

95 V zvezi z zatrjevano napako pri presoji je treba najprej navesti, da so tožeče stranke v postopku pred sprejetjem izpodbijanega sklepa od Komisije zahtevale le celovito povračilo odvetniških nagrad, do katerih je prišlo v okviru nadaljevanja pregleda v prostorih te institucije, pri čemer so se oprle na primer celovitega internega spremljanja pregleda, če bi se ta nadaljeval v njihovih prostorih, z uporabo svojega večjezičnega osebja, ki je pravno dovolj usposobljeno. Ker po mnenju tožečih strank v tem primeru zaradi tega celovitega internega spremljanja ne bi prišlo do

nobene odvetniške nagrade, tožeče stranke trdijo, da odvetniške nagrade, povezane z nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije v Bruslju, v celoti pomenijo „dodatne stroške“, ki jih mora Komisija povrniti.

96 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da primer celovitega internega spremljanja pregleda ne ustreza poteku pregleda v prostorih tožečih strank, ki je v zvezi z njimi potekal marca 2023, med katerim so jim tako v Fuschl am Seeju kot tudi v Amsterdamu in Parizu stalno pomagali odvetniki. V teh okoliščinah, kot pravilno poudarja Komisija, tožeče stranke niso ustrezno dokazale, da bi se lahko, potem ko so ves čas pregleda v njihovih prostorih koristile pomoč odvetnikov, organizirale tako, da bi lahko v celoti interno zagotovile spremljanje pregleda, če bi se ta nadaljeval v njihovih prostorih.

97 Dalje, medtem ko tožeče stranke trdijo, da bi lahko njihovi zaposleni samostojno spremljali pregled, če bi se ta nadaljeval v njihovih prostorih, nikakor ne pojasnjujejo, zakaj teh zaposlenih niso uporabile za dejansko spremljanje pregleda v prostorih Komisije v Bruslju, bodisi na mestu samem bodisi na daljavo, med drugim z uporabo sistema rotacije. Ugotoviti pa je treba, da čeprav so bili nekateri zaposleni tožečih strank prisotni v Bruslju, ti sploh niso prišli v prostore Komisije. To dejstvo teži k potrditvi stališča Komisije, da celovito interno spremljanje pregleda ni bilo verjetno, tako da bi tožeče stranke zagotovile navzočnost odvetnikov, če bi se ta pregled nadaljeval v njihovih prostorih.

98 Nazadnje, navesti je treba tudi, da so tožeče stranke same večkrat priznale, in sicer tako v korespondenci s Komisijo pred sprejetjem izpodbijanega sklepa kot tudi v okviru tega postopka, da bi, če bi se pregled nadaljeval v njihovih prostorih, vsaj ob posameznih priložnostih uporabile odvetnike. Tožeče stranke torej ne morejo – ne da bi prišle v protislovje s svojimi trditvami – trditi, da bi v celoti interno zagotovile spremljanje pregleda, tako da bi se popolnoma izognile pomoči odvetnikov, če bi se ta pregled nadaljeval na kraju samem.

99 Zato Komisija s tem, da je v izpodbijanem sklepu ob upoštevanju prejšnje korespondence s tožečimi strankami menila, da premisa celovitega internega spremljanja pregleda ob nadaljevanju tega pregleda v prostorih tožečih strank, na katero se opirajo tožeče stranke, ko zahtevajo celovito povračilo odvetniških nagrad, povezanih z nadaljevanjem pregleda v prostorih Komisije, ni verjetna, in da je to premiso zavrnila, ni storila napake pri presoji. Poleg tega je treba ugotoviti, da Komisija ni nikoli trdila, da bi bil obseg pomoči odvetnikov enak med celotnim pregledom, če bi se nadaljeval v prostorih tožečih strank. Komisija je zgolj upravičeno menila, da bi tožeče stranke v takem položaju vsaj v neki meri še naprej koristile pomoč odvetnikov.

100 Nazadnje, v zvezi s trditvijo, ki so jo tožeče stranke navedle podredno, da bi bilo treba stroške, nastale zaradi pooblastitve druge odvetniške družbe, šteti vsaj za „dodatne stroške“, je treba ugotoviti, da v postopku pred sprejetjem izpodbijanega sklepa tožeče stranke niso nikoli poskušale dokazati, da so bile le nekatere odvetniške nagrade povračljive, in niso nikoli zahtevale delnega povračila takih nagrad. In to čeprav jih je Komisija z dopisom izrecno pozvala, naj za presojo, ali je mogoče odvetniške nagrade, katerih povračilo se zahteva, delno šteti za „dodatne stroške“, predložijo „popoln opis odvetniških nagrad, vključno z imeni odvetnikov, opravljenimi urami, urno postavko, ki se uporablja, opisom zagotovljenega svetovanja in obrazložitvijo, glede na katero so bili ti nasveti zagotovljeni zgolj zaradi nadaljevanja pregleda in ne za vsak pregled na kraju samem“. Tožeče stranke, ki so vedno vztrajale pri svojem stališču, ki se nanaša le na povračilo celovitih uveljavljanih odvetniških nagrad, Komisiji takega opisa niso nikoli predložile.

101 V teh okoliščinah Komisiji ni mogoče očitati, da tožečim strankam v izpodbijanem sklepu ni odobrila delnega povračila odvetniških nagrad, kot so tiste, do katerih je prišlo zaradi pooblastitve druge odvetniške pisarne s sedežem v Bruslju.

102 Poleg tega je treba navesti, da so tožeče stranke v tem postopku v odgovor na pisna in ustna vprašanja Splošnega sodišča izrecno potrdile, da zahtevajo le celovito povračilo odvetniških nagrad, uveljavljanih pri Komisiji, in da jim delno povračilo teh nagrad ne zadostuje.

103 Iz navedenega izhaja, da je treba trditev, ki so jo tožeče stranke navedle podredno in v okviru katere trdijo, da bi bilo treba nekatere odvetniške nagrade, ki so jih morale poravnati, šteti vsaj za „dodatne stroške“, šteti za neutemeljeno in jo zavrniti, ne da bi se bilo treba izreči o njeni dopustnosti, ki jo Komisija izpodbija.

104 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba tretji tožbeni razlog zavrniti in zato tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

105 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeče stranke niso uspele, se jim v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

Splošno sodišče (prvi senat, ki zaseda v sestavi petih sodnikov)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Družbam Red Bull GmbH, Red Bull France SASU in Red Bull Nederland BV se naloži plačilo stroškov.**

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 22. aprila 2026.

Podpisi